

или 50), а следъ демобилизацията или разформирането имъ знамето е било дадено въ щаба на Родопския полкъ и отъ тамъ препратено на Началника на Пловдивския гарнизонъ за препращане въ двореца.

По този начинъ остава въ тъмнина, това хубаво знаме на кои победи е било свидетелъ.

Заслужава да се знае, че презъ сжщата 1879 г. Севлие-ската дружина отъ 10 става 14, а въ 1884 г. влиза въ състава на 4 п. Плѣвенски полкъ, чийто щабъ на първо време е билъ въ градъ Ловечъ.

*

Въ архивитъ на Министерството на войната сж отбелязани и още два факта, съ които Севлиевци могатъ да се гордеятъ: 1) съгражданинътъ имъ *Петъръ Тодоровъ* презъ 1881 г. е подарилъ знаме на 24 п. Силистренска дружина; това знаме е участвувало въ последната война на чело на 47 пех. полкъ; 2) *Василъ Тодоровъ* пъкъ подарилъ знаме презъ 1885 г. на „Силистренска първа чета“.

Тѣзи две знамена сжщо взематъ участие въ войнитъ презъ 1912/13 и 1915/18 г., но неустановено точно въ коя часть.

*

И третъ тѣзи знамена сж запазени въ Царския дворецъ. Тѣ оставатъ като славни бойни реликви и правятъ честь на града, чийто граждани сж имали почина и волята да ги подарятъ. На по-младитъ остава да проучатъ по основно тѣхната история, споредъ запазенитъ още архиви въ Военно-историческата комисия при Министерството на войната.

Маринъ Н. Коновъ — бишъ кметъ на гр. Севлиево